

Naivitate

Evelin L. Ș. Andrei

Mi-am pierdut demult credința, în ceea ce te privește.
Nu mai pot să te accept, nu ești cum speram a fi.
Chit că, îți joci bine rolul — te-am descoperit, să știi
Și nu ești nici pe departe, zâna bună din poveste!

Ba din contră, ca să vezi, cât de ignorant e omul:
N-aș fi bănuir în veci, câți monștri ascunzi în tine;
Câtă poftă de ruine, câtă dragoste de sine...
Cine-ar fi crezut, femeie, că îți este altul, rolul?!

Și câți, Doamne, n-or mai fi, victime la fel ca mine,
Ale unora ca tine, care-și clădesc fericirea
Pe nefericirea celor care cred că toată lumea,
Poartă în suflet credința, în speranța de mai bine.

Dar, nu e deloc așa: nu toți oamenii sunt oameni —
Cum nici tu nu ai fost ceea ce credeam a fi, de fapt!
Depart mentalitatea, că îmi vei pătrunde-n piept,
Doar pentru a-mi provoca, fobie de propriii semeni...

Cin' s-ar fi gândit măcar, că nu ești ce pari a fi
Și că-n spatele cortinei, pregătești pentru spectacol,
Doar nefericiri și patimi, nici o urmă de miracol!
Și când te gândești că eu, voiam ție-a mă jertfi...